

Пише: Ана Радмиловић
субота, 08 јун 2013 10:24

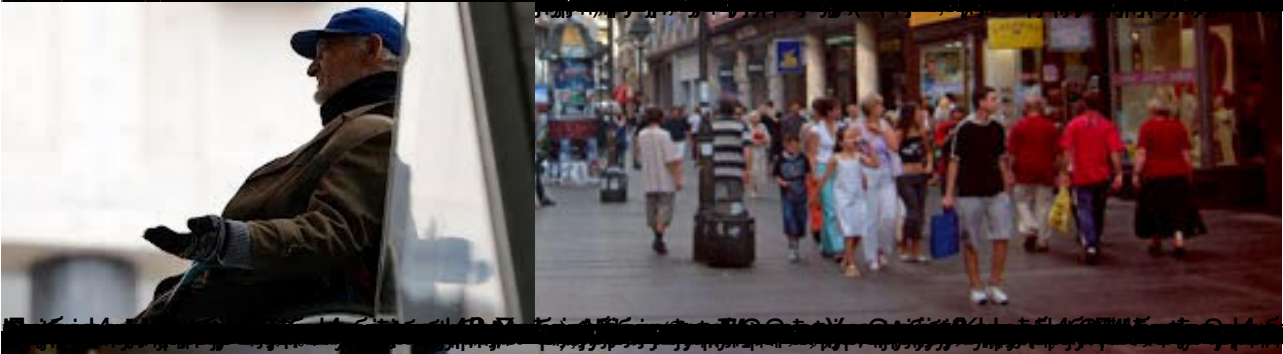
Мени је жао свакога ко има лош сан, и не бих волела да имам ноћне море при помисли на економију, као вицепремијер. Него је дању проблем. Где год се човек окрене, а ја у самом центру града – код сеоске џаде која се зове Кнез Михајлова улица – кад и тамо, беда. На шта личе предграђа ако је у мрском кругу двојке овако страшно? Или су веселија. Тамо има и кућа, нема везе што су трошне, има дворишта, дрвећа, има комшија и сви купују „на црту“. Снађе се народ, кад се не отуђи. А и овде. Само сви локали које знам прете да ће се затворити. Онда ни ја више нећу моћи „на црту“, и ту је вицепремијер сасвим у праву. Моје ће комшије позатварати своје локале у септембру. И све ће пући у септембру.

И то је нормално. У држави у којој је више пи-арова него радника у фабрикама, сељака на њивама и рудара у рудницима, шта друго може да се деси него да пи-арови, као људождери, почну да једу једни друге. Ко то може да плати? И шта промовише тај силан народ кад ничега нема? Ето, то је беда.

Сви су нам индустријски гиганти као олупине старих бродова. Сва су нам села пуста. Београд, држава за себе, спава дубоким сном. Становници посегли за седативима и чекају да прође. Беда? Све ово заједно? Њихов живот? Ко зна. Сви и даље живе у Београду, то је једино извесно.

Вицепремијерове „ноћне море“ и задана беда на све стране

Пише: Ана Радмиливић
субота, 08 јун 2013 10:24

Вицепремијерове „ноћне море“ и задана беда на све стране

Пише: Ана Радмиловић
субота, 08 јун 2013 10:24
